

Poutník

4/2023 | 27. ročník

Římskokatolická farnost sv. Jiří Dolní Čermná

Svátost pomazání nemocných 27. 8. 2023 (foto: L. Ešpandrová)

Koncert k výročí 150 let od založení chrámového sboru 2. 9. (foto: L. Ešpandrová)

Úvodní strana: Farní výlet do Vamberk a Kladska 16. 9. 2023 (foto: F. Mareš)

POZDRAV OTCE FARNÍ OBCE ☺

Moje milovaná farní rodino,

máme před sebou neikrásnější svátky v roce. Ale i advent je podle mě moc krásné období – čas očekávání a těšení se ☺. Přeji Vám ať je Vám v naší farnosti dobře, ať zde cítíte Boží blízkost a posilu do každého dne Vašeho života.

Blíží se také konec občanského roku, tak Vám děkuji za další rok, co iste to se mnou tady vydrželi ☺ a raduji se, kolik krásného jsme spolu prožili! Pro kněze je samozřejmě podstatou služby udělování svátostí – tak Vám děkuji za každou mši, na kterou jste přišli, za to, že díky Vám může být mše krásná (uklizený, opravený kostel, prostor, hudebníci, zpěváci, kostelníci, květiny, ministranti...). Děkuji za velký zájem o svátost smíření, že mohu být zprostředkovatelem Boží lásky a odpuštění ☺!!!

V naší (z naší) farnosti bylo v roce 2023 pokřtěno 8 lidí, z toho 7 dětí přímo v naší farnosti. Tři v Dolní Čermné a tři na Mariánské Hoře a jedno dítě v Petrovicích. (Počet je stejný jako minulý rok.) Jinak jsou to 4 děvčata a 4 kluci ☺.

Seznam křtů

	Jméno	Příjmení	Datum křtu	Místo křtu
1	Julie	Soběslavská	8. 1. 2023	DČ
2	Sofie	Urban	30. 4. 2023	MH
3	Libor	Stolarik	2. 4. 2023	nemocnice
4	Veronika	Šmídová	20. 5. 2023	MH
5	Dominik	Baumgartl	6. 8. 2023	Petrovice
6	Štěpán	Hůlka	26. 8. 2023	DČ
7	Tobiáš	Hůlka	26. 8. 2023	DČ
8	Dorota	Pelikánová	1. 10. 2023	MH

K první svátosti smíření přistoupilo v sobotu 3. června 8 dětí a v neděli 4. června k prvnímu svatému přijímání. (Stejný počet jako minulý rok.) 5 děvčat a 3 kluci.

Od konce října se v naší farnosti připravuje na svátost křesťanské dospělosti – biřmování – 14 mladých lidí. Je zajímavé, že 10 kluků a 4 děvčata ☺. Je to podle mě krásné velké číslo, když biřmování bylo teprve minulý rok. Ať vytrvají a setkají se s živým Kristem, pro kterého se rozhodnou!

Počet svateb je podobný jako minulé roky a na příští rok vím už také o 3 svatbách.

Seznam oddaných

	Ženich	Nevěsta	Datum	Místo
1	Marián Škrach	Kristýna Reková	9. 6. 2023	DČ
2	Pavel Slabý	Markéta Kuttichová	10. 6. 2023	MH
3	Petr Masopust	Anna Nováková	17. 6. 2023	Petrovice
4	Josef Engl	Alžběta Venclová	9. 9. 2023	DČ

Svátost pomazání nemocných zatím přijalo 75 bratří a sester.

V letošním roce jsme se rozloučili:

Dolní Černá					
	Jméno	Příjmení	Rok narození	Datum úmrtí	Bydliště
1	Alžběta	Mačátová	1934	16. 1. 2023	HČ
2	Jindřich	Helekal	1941	12. 2. 2023	HČ
3	Jan	Faltejsek	1940	24. 2. 2023	DČ
4	Mílada	Klekarová	1937	6. 4. 2023	DČ
5	Marie	Vacková	1941	10. 6. 2023	LE
6	Vladimír	Málek	1943	28. 7. 2023	HČ
7	Marie	Severinová	1925	18. 10. 2023	DČ
8	Marie	Výprachtická	1930	2. 11. 2023	DČ
9	Josef	Šembera	1944	6. 12. 2023	DČ

Petrovice					
	Jméno	Příjmení	Rok narození	Datum úmrtí	Bydliště
1	Jaroslav	Dušek	1951	9. 6. 2023	Petrovice

Ve Verměřovicích letos nebyl žádný křest, svatba ani poslední rozloučení.

Pastoračně bylo zase plno aktivit v průběhu celého roku, po 3 letech po covidové pauze byl opět Maškarní ples, hodně času jsme věnovali směřování a budoucnosti Mariánské Hory a díky Bohu to vypadá lépe, než jsme si mohli přát 😊! Podarilo se začít s velkou opravou našeho farního kostela (polovina střechy, sanktusová věž a vrchní část omítky věže).

Tak alespoň něco málo z tolika krásného, společného.

Ať nás provází Duch Svatý nadále, abychom chápali, co máme dělat a byli skutečnými chrámy Jeho Ducha, aby lidem s námi bylo dobře 😊!

S velkým DÍKY a srdečně Vám žehná

Váš otec Jan 😊 +

Citáty papeže Františka:

„Víry se můžeme dotknout, když nachází svoje vyjádření v lásce a zvláště ve službě našim bratřím a sestrám, kteří se nacházejí v těžkostech.“

„Neztrácej čas schováváním svého srdce. Naplň svůj život Duchem Svatým!“

Z historie farnosti

Milí čtenáři,

do posledního letošního Poutníka, který je také vydáním vánočním, zařazujeme - se svolením autorky - nádherný příspěvek paní Ludmily Marešové, který byl publikován před 26. lety ve vánoční příloze Poutníka v prosinci roku 1997. Určitě stojí za to, začít se znovu do jejího krásného vánočního vzpomínání. A přijdete na to, že je mnohem hezčí, než sledování ledaskteré novodobé pohádky v televizi.

Dýchá z něj láska a teplo...

Požehnané a klidné Vánoce přeje redakce Poutníka.

Vánoce za mého dětství

Někdy vyprávím vnoučatům, jak jsme žili, když jsem byla v jejich letech a oni se diví a nemůžou to ani pochopit.

Bylo to za války. Bydleli jsme v malé dřevěné chaloupce v Horní Čermné, ve které byla jen jedna obytná místnost. Bylo nás již dvanáct dětí. Pro vodu se chodilo do studánky ve sklepě. K chaloupce byl přistavěný ještě chlév a zděná stodola. Elektriku jsme neměli a svítilo se petrolejovou lampou zavěšenou nad stolem. Všude jinde se svítilo přenosnou lucernou. Měli jsme

kousek pole a lesa, ale daleko, až na bystřeckých hranicích. Tatínek byl zedníkem. Práci měl jen od jara do podzimu, v zimě se nestavělo.

Ještě než napadal sníh, přinesl z lesa mech na betlém a my děti jsme se už začaly těšit na Vánoce. Do oken dali naši podušky vyplněné sekajnou, aby na nás netáhlo, až bude fičet meluzína. Všechny slamníky naplnili čerstvou žitnou slámou, která se pro ten účel vymlátila cepama, aby se nepolámala. Venku už mrzlo a bylo plno sněhu. Byl advent, a protože byl tatínek doma, mohla maminka chodit na roráty.

Jak měla volnou chvíli, sedala potom doma k podušce a paličkovala krajky. Vzory a přízi si přivezla z Vamberka a zase tam jela hotovou práci prodat. Bylo za to málo peněz, ale chudému je každá koruna dobrá. Nikdy mě neomrzelo se na ni při paličkování dívat. Ruce i paličky jí jen kmitaly, občas zajistila krajku špendlíkem a hned se objevil řetízek, muška nebo pláténko. Přitom ještě stihla zpívat. Měla krásný hlas a uměla spoustu písniček, ale v adventu zpívala nejvíc roráty. Tatínek a starší sourozenci šli nitěné knoflíky, také na prodej.

Když už byly Vánoce přede dveřmi, peklo se u nás cukroví. Byly to jen vykrajované perníčky a sušenky slepované marmeládou. To jsme my menší tuze rádi pomáhali. Co se polámalo, to jsme mohli sníst, ale ostatní maminka schovala až na Vánoce. Kam, to je pro mě odnes záhadou.

Ani jsme se nenadáli a byl Štědrý den. Hned ráno upevnil tatínek do rohu místnosti podstavec na betlém. Byla to taková členitá stráž a celou ji pokryl mechem.

Chalupa č. 192 (stála) v Horní Čermné
v tzv. "Černé uličce"

Dolů postavil stáj se svatou rodinou, kolem rozmístil postavičky všech možných lidiček a po stráni vzhůru rozestavěl plno oveček. Úplně nahoře bylo několik domečků města Betléma. Figurky byly z tvrdého papíru a byly udělané tak, že se daly zapíchnout do mechu a hezky stály.

Potom přišel na řadu stromeček. Byl jen maličký. Velkého by byla škoda a také bylo doma málo místa. Měli jsme několik koupenných ozdob, napečené cukroví, jablíčka, a aby toho bylo víc, zabalili jsme do barevných papírků ještě kostky cukru, pár vlašských ořechů, sušené švestky, a dokonce i kousky dřeva. Na všechno jsme navázali nitě a navěšeli to na stromeček. Na špici jsme dali hvězdu, dolů spustili pár papírových řetězů, co přinesly děti ze školy a úplně nakonec jsme připevnili svíčky. To byla krása, mohli jsme na stromečku oči nechat.

9 nejstarších sourozenců Macháčkových,
autorka článku vlevo v náručí nejstarší sestry

Od rána jsme drželi půst, ale v poledne maminka přece jenom uvařila trochu zelnáčky a brambory. Potom tatínek zamíchal těsto na vánočky. Bylo ho hodně a chtělo to mužskou ruku. Maminka vánočky upletla a upekla, vonělo to krásně až na venku.

Na Štědrý den šli naši dříve poklidit a nakrmit dobytek. Starší sestra zatím „rejžákem“ vydrhla podlahu a potom jsme přišly na řadu my, děti. Vzala to od nejmenšího a v malé dřevěné vaničce se jen dolévala teplá voda z kamnovce na každého dalšího sourozence. Dostali jsme čisté oblečení. Když bylo hodně zima, koupali se ti starší v rohu místnosti, kde se dal zatáhnout závěs, ale pokud to šlo, koupali se ve větších neckách v kozím chlívku. Koza občas mekla, ale jinak jí to nevadilo.

Mezitím už maminka chystala večeři. Rodiče nás při všem děláni zaměstnávali, aby nebylo tolik času na zlobení. Když bylo vše připraveno, klekli jsme před betlém a modlili jsme se. Zakončili jsme modlitbou před jídlem: „Oči všech doufají v tebe ó Pane, a ty jim dávaš pokrm v čas příhodný, otvíráš ruku svou a naplňuješ všelikého živočicha svým požehnáním...“. Až po letech jsem zjistila, že to byl text přímo z Bible.

Večeře byla jednoduchá, býval to „kuba“ (hrách a kroupy) se sušenými houbami. Byli jsme vyhládlí a všem chutnalo znamenitě. Následovala krátká modlitba po jídle a potom jsme rozsvítili svíčky na stromečku a zpívali jsme koledy, všechny, co jsme uměli, a nakonec tu nejradostnější: „Narodil se Kristus Pán...“.

Dárky se žádné nekupovaly, nebylo za co, ale pod stromečkem přece jenom něco bylo. Každý z rodiny tam měl papírový sáček a v něm trochu upečeného cukroví, co

se nevešlo na stromeček, pár jablíček, křížal, vlašských ořechů, a dokonce i pomeranč, burské oříšky, pár bonbónů a čokoláda. Měli jsme totiž strýčka v Praze a ten nám na každé Vánoce poslal balíček dobrot. Maminka to všem spravedlivě rozdělila. To bylo radosti; hned jsme se do toho pustili. Potom jsme rozkrajovali jablíčka a těšili se z jádrových hvězdiček. Když už svíčky na stromečku dohořivaly, dávali jsme je do ořechových skořápek a pouštěli si svítící lodičky po vodě ve škopíčku. Také se mně líbilo, když jsme házeli botou. Sedli jsme si na zem, zády ke dveřím, nazuli botu na špičku nohy a vykoplí ji za sebe. Když spadla špičkou ke dveřím, říkali jsme, že půjdeme ten rok do světa, když dovnitř, že budeme ještě doma. Bylo při tom plno legrace. Bota někomu žbluňkla do kbelíku s vodou, jinému přistála v koši s polínkami nebo na kamnech.

Spát se nikomu nechtělo, ale nic naplat, už bylo pozdě a museli jsme, alespoň my mladší, do svých pelíšků. Odsunul se stůl, lavice se sklopila na zem a bylo z ní kanape pro čtyři děti a další čtyři hupli do postele. Nejstarší sourozenci šli s rodiči na půlnoční mši a spali potom v seně na půdě u komína, víc postelí totiž nebylo.

Na Boží hod jsme šli i my mladší, co jsme už zvládli cestu, na mši svatou. Museli jsme spěchat, abychom se zahřáli. Hlad jsme nikdy neměli, ale s teplým oblečením to bylo horší. Nebyly teplé boty ani rukavice. Místo nich jsme nosili rukávník, říkali jsme mu „štuc“.

Když jsem přišla z naší chaloupky do kostela, připadala jsem si už skoro v nebi. Tolik světla, ozdobené oltáře, hudba a ten betlém s velkým Ježíškem, protože on tam byl ve všech nejhlavnější, tak aby ho každý viděl. Je to ten stejný betlém, co máme v kostele dodnes.

Když teď na tu dobu vzpomínám, myslím, co se týká bídy, že jsme měli ke svaté rodině dost blízko, a to byli ve vsi ještě mnohem chudší lidé. Přesto vím, že jsem prožila šťastné dětství a nejhezčí to bylo, dokud jsme byli všichni pohromadě. Jak jsme začali z domova odcházet, už to nebylo ono.

(Ještě neúplná) rodina Josefa a Anny Macháčkových,
autorka článku vpravo dole

Rozhovor Poutníka

Rozhovor s MUDr. Zdeňkou Novotnou

Milá paní doktorko Zdeno,

moc mě těší, že jsi neodmítla moje otázky pro poutníkův rozhovor. Jsi osobností, která v naší farnosti a obci nechává hned několik stop. Vzala bych je postupně:

Stopa první: lékařka

Působíš jako praktická lékařka pro děti v Dolní Čermné a jako praktická lékařka pro děti a dospělé v Horní Čermné. Být lékařem je nepochybně posláním. Co Tě k tomuto rozhodnutí přivedlo?

Medicína mě bavila vždycky a baví doposud. Pamatuji si, že v 15 letech se mě paní učitelka ve škole ptala, co čtu za knihu. Bylo to Dětské lékařství.

Mám ráda ucelený přístup k lidem, proto pracuji jako rodinný lékař a akolyta pro nemocné, snažím se být citlivá k tělu i duši. Nechtěla jsem být třeba ortoped, který se stará jen o bolavé koleno nebo internista, který řeší jen vnitřní orgány.

Vím, že jsi rodačka z Prahy a v ordinaci, kam jsem chodila se svými dětmi, jsme se poprvé potkaly někdy v první polovině devadesátých let. Jakým „řízením osudu“ ses ocitla

v Dolní Čermné?

Studovala jsem medicínu v Praze a v rámci praxe na fakultě jsme prošli spoustu pražských nemocnic. Vadil mi neosobní přístup k pacientům, pro většinu doktorů byl nemocný člověk jen diagnosou, proto jsem chtěla mít jednou svoji praxi na venkově. Tenkrát jsme na prázdniny jezdili k sestřičkám do Králík na Horu Matky Boží. Když jsem dostudovala, sháněli právě na Červené Vodě pediatra. Byl to ale jen zástup za mateřskou, tak po třech letech působení tam jsem vzala další nejbližší místo, to byla Dolní Čermná.

Stopa druhá: vedoucí dívčího oddílu Junáka

Brzy po příchodu do Dolní Čermné jsi začala aktivně pracovat ve zdejších dívčím oddíle Junáka jako jeho vedoucí. Významně ses podílela na organizování letních táborů a starala ses o zdejší skautskou klubovnu. Jak na tuto dobu vzpomínáš?

Práce s dětmi mě vždy naplňovala. Myslím, že všichni skauti na tu dobu vzpomínáme dobře. Mám radost, že oddíl pokračuje dále, že máme následovníky.

Co pro Tebe skauting znamenal a znamená?

Líbí se mi, že učí lidi vztahu k přírodě, protože je krásná a vytáhne děti od počítačů ven a dobře využijí volný čas.

Stopa třetí: varhanice

Na jaké hudební nástroje hraješ? Kdy se z Tebe stala varhanice?

Hraji pouze na varhany. V dětství jsem se učila na klavír. V patnácti letech jsem měla možnost chodit do varhanní školy.

Ve kterých kostelech jsi varhانیčila?

Hraji více méně jen v naší farnosti. V Praze a Králíkách, kde jsem bydlela předtím, měli své varhany.

Stopa čtvrtá: zakladatelka dětské scholy v Dolní Čermné

Kdy dětská schola vznikla? Jak se vůbec zrodila myšlenka založit dětskou scholu?

Myslím, že v r. 1995, rok po tom, co jsem přišla do Čermné. Přišlo mi dobré děti tímto způsobem do mše svaté aktivně zapojit. Dá jim to víc, než když jen tak sedí v lavici.

Na závěr našeho rozhovoru poprosím i Tebe: jaký máš vzkaz pro čtenáře Poutníka?

Radujte se, žijte přítomný okamžik a mějte oči otevřené pro druhé lidi.

Zdeni, dovol, abych Ti poděkovala za Tvoje odpovědi, ale především za Tvoji obětavou službu. Přeji Ti hodně síly a zdraví, ať se Ti ve všem daří a v tuto dobu také klidně prožítí adventu a hezké vánoční svátky.

Za redakci Poutníka: Hana Vágnerová

Víra je...

*odpočívát v Jeho lásce,
v Jeho přítomnosti,
v Jeho zaopatření.*

Z knihy Pamelý Reeveové Víra je...

Ze života farnosti

Koncert čermenského chrámového sboru u příležitosti 150. výročí jeho založení: pohled zevnitř

Brzy uplynou již dva roky od chvíle, kdy byl na stránkách Poutníka otištěn příspěvek O vzniku chrámového sboru. Pan Pavel Vašíček v něm odkazuje na rozsáhlý článek z listopadu 2008 od pana Vladimíra Jansy, který zde podrobně popisuje své ‚pátrání‘ po roku, kdy vznikl kostelní sbor při kostele sv. Jiří v Dolní Čermné. Výsledkem bylo zjištění, že se s největší pravděpodobností jedná o rok 1873, což znamená, že letos se sbor ‚dožívá‘ krásných 150 let. To už je důvod k oslavě. A právě oslavu zpěvem a hudbou v našem kostele pan Vašíček ve svém příspěvku slíbil.

Taková událost si ale žádá přípravy. Výběr vhodných skladeb, rozvrnutí zkoušek, hledání vyhovujícího termínu pro plánovaný koncert a následné posezení v Orlovně, zajištění velkého orchestru, zhotovení a předání pozvánek všem současným, ale i bývalým členům sboru a spousta dalších drobných, ale přesto důležitých záležitostí.

A je to tady! Sobota 2. září odpoledne, nastupujeme na svá místa, k mikrofonům, muzikanti k pultkům a nástrojům a za okamžik to vypukne. Tréma by se dala ‚pytlovat‘ na zimu do zásoby... Po uvítání přítomných a úvodním slově, které mělo alespoň ve stručnosti připomenout některé důležité historické údaje o vzniku kostelního sboru, už lze ve tvářích posluchačů číst očekávání. Zaznívají první tóny z Kyrie – MISSA BREVIS od Jiřího Pavlici. Postupně začíná tréma opadat a lépe se zpívá. Posluchači se tváří spokojeně. Zaznívá jásavé Gloria, poklidné Credo, které vystřídá velmi radostný Sanctus, následuje Benedictus a celou mši zakončí Agnus. Dále ještě zazní skladba AVE VERUM, REGINA COELI a závěrečné TE DEUM.

Velký potlesk, obrovská úleva a radost, že se to vydařilo... A ještě přidavek

Sanctus. Hlavou mi běží jako film puštěný pozpátku celá ta doba, kterou jsme s ‚Pavlicou‘ prožili. Hodiny a hodiny nácvičku, aby se tato velmi krásně napsaná, zpěvná, ale i náročná mše zvládla. Vzpomínám, jaké bylo naše zděšení, když jsme zjistili, že pan Pavlica v sopráně napsal noty, které by nás (amatéry) ani ve snu nenapadlo, že vyzpíváme. Zapojili jsme do nácvičky nahrávky a snažili se to ‚naladovat‘ do uší. V té době jsem jezdila se synem do Košumberka a pravidelně

po procedurách jsme vyráželi na dlouhé procházky mimo lidi, vybaveni MP3 přehrávačem a notami. Podělili jsme se o sluchátka, noty na kočár a jen jsem doufala, že nikoho nepotkáme...

Tak nějak vypadalo nacvičování před více než deseti lety, kdy poprvé zazněla celá mše při posvícení v Dolní Čermné. I letošní nácvik si vyžádal poměrně hodně času. Zkoušky běžely i o prázdninách a jedna se dokonce uskutečnila i v Sázaváku, kam se na týden přemístila nemalá část zpěváků a někteří muzikanti. Brali jsme to s humorem, ale zodpovědně!

Ostatně o humorné okamžiky není při zkouškách nouze a často se pořádně nasmějeme... Na začátku generálky na letošní posvícení, kdy všichni ladí své nástroje, připravují noty a také klávesy, na kterých se hrají zvony, a je třeba zvolit optimální hlasitost, se z místa prvních houslí ozve: „Dej to míň nebo mně spadnou brejle!“

A dovolím si ještě jeden úsměvný moment, který vznikl kvůli jednomu malému p (piano – slabě) v části Sanctus. Zrovna v této svižné, radostné a silně znějící skladbě, která téměř vybízí k tanci (o. Jenda při posvícení prohlásil, že se musel držet oltáře, aby nezačal tančit...) a řítí se jako rozjetý vlak, najednou máme zeslabit, ztišit. Tak jsme se ztišily (my v sopráně) a pro jistotu jsme se i řádně přikrčily...

Co říci závěrem? Každý závěr je krásný, když je ozdoben poděkováním. Takže – sbor funguje, a to díky panu Pavlu Vašíčkovi, který s námi má obrovskou trpělivost a občas při zkouškách opravdu hodně zkusí... Určitě si zaslouží naše velké poděkování a přejeme mu hodně sil, aby to s námi ještě nějaký čas vydržel!

Eva Jansová

... pohled zvenčí

Každý jsme dostali do vínku hřivny a na nás je, zúročit je, hospodařit s nimi. Hudba je dar a říkám si, kolik už bylo asi těch, kteří za oněch 150 let sloužili a slouží svým hraním, zpěvem v místním chrámu Páně.

Na oslavu místního chrámového sboru a koncert se přijeli potěšit a zavzpomínat si také ti, kteří byli součástí chórového řetězce před padesáti, šedesáti... lety. Vybrané dílo Jiřího Pavlici, k tomuto výročí krásně nacvičené a provedené dodalo lesku svátečnímu dni.

Srdečné díky patří panu dirigentovi, zpěvákům a hudebníkům, kteří do této služby dávají svůj um, čas, sami sebe. Díky také za vybrané vzpomínky z kroniky a historie chrámového sboru.

A závěrem?

Radost v srdci, že hudebníci a zpěváci v Čermné stále žijí a pokračují. Hrají a zpívají „ke cti a slávě Boží“, zkrášlení liturgie a pro pohlazení duší zúčastněných.

Takto jsem prožila sobotu 2. září 2023.

S Božím pozhnáním, pod ochranou Panny Marie a s pomocí sv. Cecílie přeje chrámovému sboru do dalších let

Anna Vondráčková ze Sopotnice

Pout' na Mariánské Hoře

Letos nám na pout' na Mariánské Hoře na neděli 10. září zařídil Pán opravdu krásné počasí už od časného rána. A tak není divu, že to k návštěvě tohoto našeho poutního místa zlávalo opravdu mnoho poutníků. Opravdu mnoho! Od sakristie bylo krásně vidět, jak se až na silnici tvoří šňůra aut, od Třešňovce trochu kratší, ale směrem k Horní Čermné až na horizont a pořád nekončila. Opozdil se nám v ní i pomocný biskup pražský, Mons. Zdenek Wasserbauer, ale nakonec měl i on času dostatek, protože ještě deset minut po desáté stále přijížděla další auta.

V promluvě se pan biskup věnoval polské rodině Ulmových, jejich blahořečení a jejich životnímu milosrdenství a statečnosti, a v jejich příběhu hledal paralely s životem Panny Marie. Pokud byste si promluvu rádi poslechli, máte příležitost na webu farnosti v sekci ‚Ze života farnosti‘ > ‚Nadčasově aktuální...‘, kde najdete také záznam promluvy otce Pavla Seidla ze mše svaté v 16 hodin.

Záměci pak měli možnost po hlavní mši svaté pobesedovat v kostele s panem biskupem. No a pak už jen zbývalo užít si tak krásný den na tom krásném místě. Poslechnout jásavé polky a valčíky v provedení místní dechové hudby, dát si něco dobrého u orlů nebo u hasičů, povozit děti na kolotoči, koupit něco na památku, posedět s přáteli... Byla to zkrátka taková poetická a radostná neděle. Tak zase za rok! 😊

František Mareš

Abeceda víry

Pozvání na faru v pondělí 2. října 2023 adresované pro všechny, kdo se chtějí dozvědět víc o základech křesťanské víry, pro lidi hledající i všechny farníky, které zaznělo v ohláškách někdy v polovině září, bylo pro mě výzvou. O čem to bude? Když ABECEDA, nejspíš začneme od Adama. Co vím a pamatuji si dál - o Abrahamovi, arše, archandělech...? Kdo asi přijde? A nebude se tam zkoušet?

Odvahu jít do toho mi dodalo ubezpečení iniciátora (= otce Jendy), že mám „dát pokoj“ se zkoušením a setkání by to měla být obohacující nikoliv stresující. Zárukou toho je zkušený lektor Kamil Bohdík Novák, který na faře vede od podzimu také Biblické hodiny.

Na prvním setkání se nás sešlo tolik, že jsme zaplnili farní sálek téměř do posledního místa. A protože to bylo kolo „rozhřívací“, asi nejmíc času zabralo krátké představení každého ze zúčastněných. Z různých úhlů pohledu nás tu bylo

opravdu široké spektrum: místní i přespolní, věřící i nevěřící, mladší i starší (studenti i senioři), křesťané (katolíci) i vyznavači jiných náboženství... Nechyběl ani zpěv rytmických písní s doprovodem kytary a bubínku. Měli jsme za úkol pročíst si několik citátů - životních moudrostí autorů, zamyslet se nad nimi, sdělit své pocity, a možnost

vyjádřit, v čem nás oslovují. Utvrdili jsme se v tom, že nikdo se nemusí ostýchat říci svůj názor, všechno se bere. V závěru jsme shlédli video o Bohu a jeho díle jako tajemství.

Ve stejném duchu proběhlo i druhé setkání 30. října. Věnovali jsme se tématu stvoření světa, společnému pročení a rozboru biblického textu knihy Genesis.

Třetího setkání 13. listopadu, jehož tématem byl „Člověk, vrchol stvořitelského díla. Jeho síla a slabost“, jsem se účastnit nemohla. Ale se základními myšlenkami jsem se seznámila ze zasláné prezentace.

Cyklus Abecedy víry je koncipován v 33 setkáních, jako je let Ježíše Krista. Bude to běh na dlouhou trať a poslední setkání by se mělo konat v dubnu 2025 těsně před Velikonocemi. Od lektora dostáváme základní body k obsahu každého setkání, odkazy a prezentace. Každý může sdílet k danému tématu i cokoliv jiného.

Pokud byste na Abecedu víry chtěli přijít - nebojte se, neváhejte. Myslím, že naskočit do tohoto pozvolna „rozjetého vlaku“ se ještě v pohodě dá. Určitě to stojí za to a je na co se vždycky těšit.

Hana Vágnerová

Farní tábor - zatím netradiční, protože první... (dokončení)

Třetí ráno se seznamujeme se Samuelem. Snažíme se tichou poštou vyzkoušet naslouchání i srozumitelné sdělování, ale už instrukce vedoucích rozesmívají osazenstvo. *Řekni to Markétce do uše* zní trochu jako zašifrovaná zpráva, ne srozumitelné sdělení. I výsledky prvních kol jsou nečekané, ba truchlivé – například z věty *Měj rád svou mámu, třeba ti uvaří božskou manu* vzniká k údivu všech *Drama s aloí...* Rozdělujeme tedy toto velké společenstvo na skupinku menších a větších, a menší si s Emčou bereme do vedlejší místnosti. Vybíráme kratší sdělení, ale výsledků stoprocentních se nedobíráme. Učíme se tedy aspoň koordinaci rytmickým odříkáváním básničky *Šly tři opice...*, spojeným s předáváním plácnutí do ruky souseda v rozsazeném kruhu. To nám docela jde. Mezitím slyším odvedle. *Cože? Nic takového jsem neříkala!* Jo, srozumitelná řeč i soustředěné naslouchání chce trénink...

K příběhu Davida patří také schopnost pochopit správně Boží vůli. Informace a instrukce potřebné pro náš život nemusí být na první pohled zcela srozumitelné. Proto je dalším úkolem vyřešit šifry. Pokud by si táborníci fakt nevěděli s některou částí šifry rady, mohli za kýmkoli z nás přijít pro nápovědu, jenže je to samozřejmě něco stálo... Nějaký sportovní výkon, či pochvalu ve verších některému z vedoucích, ve zvlášť často opakovaných případech žádosti o nápovědu i třeba umytí WC. Ódy na vedoucí jsou zdokumentovány. Některé nejen slovem, ale i obrazem☺ //ukázka: *Magda je bojovnice velká, nikdy se nevzdává, Pán Bůh před ní kleká a taky smeká. Nemá ráda bůžky, vystrkuje na ně růžky. Pak vyplázne jazyk, bůžci dělají povyk.!!*

Malujeme křídami na chodník. Vznikají dílka jako Noemova archa, hvězdné nebe... Fantastické obrázky vztahující se k příběhům, které jsme probrali. Maluju si s nimi. Má to být hořící keř. Když už ho dokončuji, přichází Helenka, podívá se na mé dílo a smutným hláskem praví.: „To mělo být hezký.“

Vybaveni vlasci, hřebíčky, kladívkem a nůžkami, odebrali jsme se do přilehlého lesa s cílem vyrobit hudební nástroj krále Davida – citeru. Téměř všichni se této práci povětivě věnují, jen pár jedinců vytváří lesní vesnici z šišek, listů, kopřiv a dalších materiálů. Když se ptám, kde mají citeru, tvrdí, že **mi** přece museli pomáhat dělat vesnici.

Šalamoun prosil Boha o moudrost a chápavé srdce. Příběh o dvou ženách, které se soudí o dítě a který Šalamoun tak *šalamounky* rozhodne, nás navede na téma spravedlnosti. Abychom si uvědomili, jak těžké je spravedlivě rozhodovat o druhých, je uspořádán soud. Soud s postavami z příběhu o Perníkové chaloupce. Řeší se žaloba na rodiče Jenička a Mařenky (tatínek Sára a maminka Laura) za zanedbání péče, žaloba na ježibabu (Maruška) za pokus o vraždu, ježibaba podává žalobu na Jenička (Emča) a Mařenku (Alička) za nedovolené vniknutí na soukromý pozemek (ba i na střechu)... Dostavují se též svědci (Maruška mladší a Maty). Soudce (Magdalénka) nemá jednoduché postavení, jelikož svědectví jsou pozoruhodná i protichůdná. ... Porota (táborové osazenstvo) je chvílemi tak krvežíznivá, že musíme připomenout, že trest má umožnit provinilci nápravu, nesmí to být pomsta! Rozsudky jsou překvapivé. Tatínek, který děti do lesa zavedl, je shledán nevinným, zato maminka je odsouzena k odchodu do kláštera. Jeniček s Mařenkou jsou také zproštěni viny, přestože zavraždili ježibabu upálením, je ale přihlédnuto ke skutečnosti, že se tak stalo v ohrožení života. Ježibaba (která nám vysvětlila, že ona zase tak jednoduše ze světa neodchází) je odsouzena... K práci ve školce, aby si na děti zvykla a naučila se s nimi zacházet, ne je jíst!

Stavba Šalamounova chrámu... Připomínám, že chrám musí mít i výzdobu, načež se ozve: „Můžu udělat prase?“ „A můžu udělat myš?“ „A hada?“ „Proč hada?“ ptám se. „A když mu udělám vlasy?“

Chrámu byl nakonec více méně postaven a ano, byl tam i had. S vlasy.

Ezdráš, který touží zaznamenat Boží slovo – Tóru pro všechny, kdo mu chtějí a budou chtít naslouchat, potřebuje ke svému rozsáhlému dílu materiál, na který by psal. Nemáme dostatečné množství Šáchoru papírodárného, ale máme Elišku a spoustu papíru starého, ze kterého jako kouzlem vytváříme díky sítům a bavlněným látkám, papír nový a ještě k tomu v několika barevných odstínech.

Kdo chce, může si ušít i sešitek, což chce skoro každý. Na dotaz, či sešitek se to válí na chodbě na zemi, se mi dostane pohotovité odpovědi: „Asi Ezdráše, ne?“

Vyrazíme na mši svatou do Verměřovic. Máme čas, tak se potulujeme kolem řeky... Jsou tací, kteří se cestou klaní cyklistům, přestože jsme si v minulých dnech několikrát řekli, že nesprávné výzvy nerealizujeme, bůžkům se neklaníme a k hodnocení situace používáme rozum i srdce... (Nic na tom nemění ani to, že výzva ke klanění přichází od vedoucích.☺)

Před sedmou hodinou večerní už sedíme okolo svatostánku verměřovického kostela a koupeme se v Boží lásce, zprostředkované otcem Jendou, který zná své ovečky jménem a jehož prostřednictvím je mše svatá tím, čím opravdu být má radostným jásosem.

Večerní procházka ukazuje, že tma dává prostoru poněkud strašidelný rozměr a sebejistotu ztrácí i jinak ostřílený borec, který ač je vyzván, ať se jde přesvědčit do

kouta zahrady, že je všude bezpečno, raději zůstává v houfu. Nicméně hrozbám se má čelit, ne jim podlehnout – to předvedl Vašík, který se nezalekl postavy u lesíka a byl ochoten jít až k ní a dát se s ní do boje. Naštěstí to nebylo zapotřebí, protože bylo zjištěno, že je to Goliáš a jak víme, toho se nejlépe zbavíme tím, že ho trefíme do čela. Na povel tedy z rukou Davidů vylétly papírové koule a Goliáš se odebral do nicoty.

Po příchodu z večerní procházky nastává večerní ruch – čištění zubů, mytí (aspoň) končetin a hurá do pelíšků. Pro příjemné usínání čte farní tatínek příběhy z Bible až do chvíle příjemného přechodu do říše snů... Tím tento den končí...?

No, jak pro koho.

Asi půl hodiny poté, co všichni sladce spí, jsou starší děti vytaženy z pelíšků, aby se vydaly na cestu... Někteří jsou odhodláni nedat se ani probudit. Překvapení probouzených je opravdové a z vnějšího pohledu velmi zábavné.

Vyrážíme. Bible je plná putování. Tato cesta je cesta důvěry. Většinu času jsou vedeni. Bez možnosti využít zrak. Když potkáváme královnu (druhý den se ukáže, že Jezabel), která je prosí o pomoc, celkem všichni jsou pro. Královna je samozřejmě děsně krásná a bezbranná, a tak i při drobném podezření, jestli to není nějaká podvodnice, jsou poutníci celkem ochotní pomoci hledat drahocennou vázu, kterou pohřešuje. Slibuje jim, že jim tuto laskavost kdykoli oplátí, ale když jeden člen výpravy navrhuje jako protislužbu pusu, královna zbaběle vycouvá s lacinou výmluvou, že má již manžela☺.

Zkoušíme důvěru v různých situacích. Při domnělém ohrožení, při osamocnění následování Božího hlasu, při nutnosti spolupracovat při hledání chrámového pokladu... K poslednímu zastavení, po nalezení části chrámového pokladu, jdeme příjemnou procházkou přes náměstí s odkrytými očima, povídáme si a nastává taková pohoda... Jenže ta netrvá dlouho. Na poslední úsek cesty opět zakrýváme oči, musí se držet jeden druhého a prvního drží za ruku Sára. Ta je po chvílce předá mně a odchází. Držím za ruku prvního a navrhuju, že budeme zpívat. Zatímco zpívám, převezme vedení plížící se Emička, o které děcka do této chvíle nevědí, a já, zpívaje, se vzdaluju... To je zkouška důvěry. Někdo je vede, ale kdo a kam?

Když mají vyzkoušet, jak se cítil Jonáš v útrokách velryby, je potřeba je opravdu povzbuzovat k odvaze. Po jednom a se zakrytými očima jsou usazováni do velryby. Postupně mizejí a už se nevracejí.

Starost o to, kdo se postará o chrámový poklad, se vyřeší objevením se královny Jezabel, která jim jako protislužbu za minulou pomoc nabídne, že se o poklad postará. Než to jsou schopní promyslet a rozhodnout se, je s ním pryč.

Zatím i poslední člen výpravy odjel kamsi do neznáma...

Nakonec se ukázalo, že to nebylo neznámo, ale Ninive! Mohli začít prorokovat! Ale protože byla docela pozdní noční, teda vlastně brzká ranní hodina, rozhodli jsme se, že prorokování necháme na jindy a vrátíme se do bezpečného útočiště, něžné náruče fary.

Závěrečné obřady byly z vážných důvodů přesunuty z doby odpolední na dobu dopolední, a tak se po svačince vydali, se svéráznými instrukcemi //ukázka: *Skákejte po jedné noze, levou rukou si u toho hladíte břicho a pravou cinkejte na hlavu a k tomu říkejte: Jsem namydlený ještěř. “// a dle šipek, najít poklad...*

V jednu hodinu po obědě bylo oficiální rozloučení a poděkování všem zúčastněným, což bylo provedeno velmi originálně, vesele a nestandardně otcem Jendou... Některé děti létały vzduchem, jiné se málem uchechtaly, a taky to bylo trochu dojemné...

Všechny děti jsme nakonec rodičům navrátili v pořádku a logickém celku i přes hru Ruce pryč, která následovala po odchodu otce Jendy, Magdalény a Markétky.

Než jsme se doopravdy rozloučili s účastníky 1. farního tábora, zmalovali někteří z nich Marušku tak, že hrála všemi barvami a to prakticky po celém, oblečením nekrytém, těle. Zasažena byla samozřejmě barvami na obličej, násilí na oblíbené vedoucí bychom nedopustili. A že je to dost trvalá památka na poslední hodiny pobytu na faře Maruška zjistila ve chvíli, kdy se chtěla umýt...

No, a to je taková barevná tečka za tím naším táborem...

Anna Motlová

Co se děje ve spolču Volby 2023

Spolčo Pehuma vede každoročně vždy tzv. šerif, který organizuje akce a spolupracuje s otcem. Pozice šerifa je vždy demokraticky zvolena členy spolča ve volbách. Tento mandát je vždy na 1 školní rok. Nevylučuje se ale, že by se šerifem nemohl stát někdo 2× za sebou, stává se to však výjimečně.

I tento rok se tedy na začátku školního roku vybíral nový nástupce. Místo si nakonec vyměnila Tereza Vávrová s Kristýnou Maříkovou - při volbách 1. října 2023. Na těchto volbách se sešlo velmi mnoho členů, někteří se vrátili dokonce po dlouhé době. Pozice šerifa byla zvolena docela jednoznačně. Největším konkurentem Kristýně byl Václav Macan. Mnohem napínavější pak ale bylo volení zástupce šerifa a kronikáře, kdy se jednalo o rozdíl i jednoho hlasu. Zástupcem šerifa se nakonec stala Anežka Macanová a kronikářem Matěj Mareš.

Tato akce není jen o samotných volbách. Je to jedna z prvních větších akcí spolča v novém školním roce, kde se všichni sejdou, společně si zrekapitulují uplynulý rok a popovídají si o tom, co se jim líbilo a co by se dalo ještě vylepšit. Také se vždy díky předávání kronikářství donesou (a předají) všechny kroniky a společně se procházejí fotografie z uplynulých let. Čtou se nejzajímavější články a všichni se baví. Celé spolčo si užívá společnou zábavu a vlastně se tak nějak připravuje na nadcházející rok. Vždy se vymyslí spousta způsobů, jak jinak ještě může spolčo společně trávit čas.

Pro tento rok byla zvolena Kristýnka Maříková. Všichni se moc těšíme, co krásného vnese svými neotřelými nápady do působení našeho společenství. Přejeme mnoho trpělivosti, kreativity a nadšení pro službu druhým!

Za spolčo: Terka Vávrová

Farní dopoledne

Už časně ráno 15. října nasvědčovalo, že tato neděle bude krásným dnem. Na mši svatou jsme si museli přivstat o chvíli dřív, začínala totiž už v 8 hodin. Po mši bylo naplánováno společné setkání farnosti v Orlovně.

K velké radosti otce Jana byl kostel téměř zaplněný a ministranti a akolyté se u oltáře sotva srovnali. A mohl také přivítat milou návštěvu - sestry ze Společnosti sester Ježíšových, které, dá-li Pán, budou brzy našimi farnicemi.

Pojetí celého dopoledne umocnilo Matoušovo evangelium (Mt 22,1-14) - podobenství o pozvání na svatební hostinu, které nás mohlo vést k zamyšlení, že každé Boží pozvání je obohacujícím darem pro nás i pro ostatní... A nádherným okamžikem při mši bylo, když pozvání k oltáři ke společné modlitbě „Otče náš“ přijala většina přítomných dětí☺

Po mši svaté se téměř všichni přesunuli do sálu Orlovny, kde byly nachystány stoly s všemožnými sladkými a slanými dobrotami donesenými farníky. K tomu výborná káva nebo čaj, které obsluhující personál skoro nestíhal vařit a roznášet, a první bod společného setkání byl za námi☺

Následovalo představení Společnosti sester Ježíšových (SSJ) s jejichž působením bude spojeno další směřování Mariánské Hory a dojde k přebudování Poutního domu.

My, starší farníci víme, že u zrodu SSJ stál dolnočermenský rodák P. Robert Kunert, kterého jsme měli čest i osobně znát. Společnost vznikla v rakouském Klagenfurtu v roce 1981. Vyrostla z hlubokých kořenů duchovního odkazu svatého Ignáce z Loyoly a jeho spirituality. V duchu odkazu tohoto světce prožívají sestry své zasvěcení nejen v odloučenosti a ústraní malých sesterských společenství, ale i ve službách ve světě mezi lidmi. Podle svých schopností a vzdělání slouží v různých oblastech života církve, ve školství, zdravotnictví, charitativní a sociální práci. V roce 1993 arcibiskup Jan Graubner schválil českou Společnost sester Ježíšových; v roce 1994 vznikla samostatná Česká provincie SSJ. V současnosti má Společnost 42 členek a působí na 10 místech ve třech zemích. Centrum Společnosti se nachází v Olomouci. S komunitami sester Ježíšových se můžeme setkat v Olomouci, Českém Těšíně, Kožušanech, Praze, Olešné u Nového Města na Moravě a v Ústí nad Orlicí. V Rakousku se nacházejí dvě komunity - v Klagenfurtu a ve Vídni. Od roku 2016 působí sestry v Itálii v Poutním centru Velehrad v Římě.

Sestry připomenuly významné úseky ze života P. Roberta Kunerta a jeho kněžské působení v rámci SSJ, kterou po léta provázel jako spirituál. Zaznělo i čtení ze vzpomínek otce Roberta obsahující jeho osobní vztah k Mariánské Hoře a vyznání, jaký význam pro něj toto místo mělo, když se rozhodoval zasvětit svůj život službě Bohu.

V poslední části společného setkání jsme díky promítání fotek a poutavému vyprávění Danči Filipové a Terky Vávrové měli možnost nasát atmosféru prázdninových dnů, ve kterých se (nezávisle na sobě a každá s jinou skupinou) účastnili světového setkání mládeže se Svatým otcem v Lisabonu.

Závěrem patří DÍKY těm, kdo akci připravili i všem účastníkům.

Hana Vágnerová (s využitím www.ssj-centrum.com)

Putujeme s Poutníkem

Farní výlet do Vambeřic a Kladska

Srdečně zdravím všechny čtenáře a příznivce Poutníka a ráda bych se podělila o zážitky z letošního farního výletu. Uskutečnil se dne 16. září do Vambeřic v polském Dolnoslezském vojvodství, které jsou také nazývány Slezským Jeruzalémem. Již ranní počasí ukazovalo nádherný den k výletu. Byly přistaveny dva autobusy. Většina účastníků nastoupila v Dolní Čermné. První autobus jel pro farníky do Petrovic. Druhým autobusem jsme pokračovali do Verměřovic, kde nastoupil zbytek osazenstva, a bylo jasné, že nálada bude výborná.

Našimi skvělými průvodci byli náš otec Jan a bystřecký pan farář P. Ireneusz Szocinski.

Když jsme dorazili na místo, objevila se před námi nádherná bazilika Navštívení Panny Marie. Místo souvisí s legendou z 12. století. Podle ní měl nevidomý Jan z Ratna na místě svatyně znovu získat zrak. Následně se mu zjevila postava Panny Marie. Počátkem 18. století byla zbudována barokní svatyně Matky Boží. V 19. století byly Vambeřice častým cílem náboženských poutí i z českých zemí. V roce 1936 kostel získal titul menší baziliky. Po obhlédnutí jsme šli do baziliky a prožili nádhernou mši svatou jak obsahem mše, tak i prostředím, které bylo uchvacující.

Před zájezdem jsem se snažila prostředí baziliky předem nastudovat. Na místě byli mnozí těmito informacemi překvapeni, například počtem schodů, které jsou v článku následně popsány. Bazilika Navštívení Panny Marie je pozoruhodnou barokní stavbou sestávající z ochozů vybudovaných kolem oválné chrámové lodi a z jedenácti kaplí. V interiéru baziliky se nachází soška Panny Marie z lipového dřeva, pocházející ze 13. nebo 14. století, která byla korunována v roce 1980. Areál baziliky je památkově chráněný od roku 1950. Bazilika se tyčí nad nevelkým náměstím, ze kterého k ní vede 57 schodů se symbolickým významem: 9 (počet andělských chórů) + 33 (věk Ježíše Krista) a 15 (věk Panny Marie v okamžiku početí Ježíše Krista). Z iniciativy tehdejšího majitele Vambeřic Daniela Osterberga zde od konce 17. století do století 19. vznikla kalvárie s asi 100 kaplemi, kapličkami a dvanácti bránami.

Následně část naší výpravy vyšlapala na kopec, kde se nachází křížová cesta; zde byly i zajímavé dva poustevnické domky (opravdu tam byly ☺☺). Po prohlídce této části jsme se společně sešli a odjeli do kempu Parku Radkow na společný oběd, který byl výborný. A v příjemném prostředí ani nevadilo, že přestávka byla delší, než se původně plánovalo☺.

Poté jsme odjeli do Kladska, kde jsme prošli městem, prohlédli si kostel Nanebevzetí Panny Marie (který je významně spojen s působením prvního pražského arcibiskupa Arnošta z Pardubic) a poslouchali průvodcovské vyprávění otce Ireneusze. Hezkým bodem zastávky byl stánek s mnoha druhy zmrzlin, který byl tou poslední „třešničkou na dortu“ (někteří šli ochutnat i vícekrát☺).

Určitě poutní místo Vambeřice a okolí doporučuji všem čtenářům navštívit. Velké díky patří všem, kteří se na organizaci výletu podíleli a vše potřebné zařídili.

Dana Eliášová

Mše svatá na začátku školního roku - katecheze pro děti 3. 9. (foto: L. Ešpandrová)

Poutí na Mariánské Hoře s pražským biskupem Zdenkem Wasserbauerem
10. 9. 2023 (foto: L. Ešpandrová)

Zadní strana: Oslava narozenin o. Jana 29. 10. 2023 (foto: L. Ešpandrová)
Hřbitov v Dolní Čermné 1. 11. 2023 (foto: F. Mareš)

Poutník 4/2023

vydává: Římskokatolická farnost Dolní Čermná, 561 53 Dolní Čermná 1; IČ: 44468890

web: dolnocermenska.farnost.eu, farnostsnu.cz; bankovní spojení: 256043012/0600

tisk: HEAT-TECH s.r.o. Dolní Čermná 231

náklad: 250 výtisků, výrobní náklady jednoho výtisku: 25 Kč vč. DPH

redakce: P. Jan Lukeš, František Mareš, Hana Vágnerová; sazba: Jiří Adamec, František Mareš

NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti, ale je možná finanční spoluúčast, DĚKUJEME

uzávěrka příštího čísla: **19. 2. 2024**, kontaktní email: poutnik@farnost.eu